

WILLIAM MARCH: AESOPUS UTOLSÓ FABULÁJA

Aesopus, Krózus király követe, elintézvén ügyes-bajos dolgait a delphoiakkal, visszatért a tavernába, ahol megszállt. Kis idő múlva bement az ivóba, ahol delphoiak poharazgattak. Amikor felismerték Aesopust, körégyültek.

- Mondd meg nekünk - kezdték -, valóban olyan gazdag Krózus, ahogy az emberek mesélik?

Aesopus, akinek már megrögzött szokásává vált, hogy fabulákban beszéljen, azt mondta:

- Kérdésekre legjobban egy példabeszéddel tudok válaszolni, ez pedig a következő. Az állatok összegyültek, hogy királlyá válasszák azt, aki a leggazdagabb közülük. Szép sorjában mindegyik állat előszámlálta, mije van, és hamarosan kiderült, hogy az oroszlán rendelkezik a legnagyobb vadászterülettel, a méh a legtöbb mézzel, a mókus a legnagyobb makk-készlettel és így tovább; de amikor a szavazás elkezdődött, nyilvánvalóvá vált, hogy nehéz lesz közös nevezőre jutniuk. Ugyanis a méh számára a diónak, ami a mókus gazdagságát képviselte, nem volt semmi jelentősége; az oroszlán számára a széna, a zebra és a bivaly tulajdona értéktelen volt; a puma és a tigris pedig nem sokra becsülte a folyót, amit a daru és a krokodil oly nagyra értékelt.

Aesopus kortyintott egyet, és jóindulatu mosollyal tekintett a delphoiakra.

- Ennek a fabulának a tanulsága - mondta - a következő: a gazdagság meghatározhatatlan dolog, nem mindenkinek jelenti ugyanazt.

Az értetlen delphoiak összenéztek, és amikor a hallgatás kezdett kényelmetlenné válni, egyikük újra nekidurálta magát:

- Milyen volt az idő Lydiában, amikor eljöttél otthonról?
- Erre a kérdésre legjobban egy másik fabulával tudok válaszolni - mondta Aesopus - és ez a következő: egy zivatar idején, amikor a folyók kiléptek medrükből és a tavak kiáradtak, a macska és a kacska összetalálkozott az uton. Mindketten szerettek volna egy kicsit beszélgetni, és ugyanabban a pillanatban szólaltak meg: "Szép nap ez a mai" - mondta az elégedett kacska. "Micsoda ronda időnk van" - mondta utálkozva a macska.

Megint egymásra néztek a delphoiak és megint csend lett.

- Ennek a mesének a tanulsága - mondta Aesopus - a következő: ami jó a macskának, nem jó a kacsának.

Bort töltött a poharába és a fal felé fordult. Elégedett volt a kezdettel, ahogy a barbár delphoiak oktatásához fogott.

A delphoiak kényelmetlenül feszengtek székükön, és hosszú idő múlva egyikük megkérdezte:

- Meddig maradsz itt?

- Erre - mondta Aesopus - legjobban a teknősbéka, a pelikán és a farkas meséjével tudnék válaszolni. Egyik nap a pelikán elment látogatóba barátjához, a teknősbékához, és megígérte neki, hogy addig nála marad, amíg ez utóbbi fel nem építi új házat. Egyik nap azonban, amint együtt dolgoztak a teknősbéka ásott, a pelikán pedig a földet hordta el a csőrében - váratlanul rájukrontott a farkas, és ...

De Aesopus nem jutott tovább, mivel a delphoiak körülvették és egy pillanattal később már a pereme felé cipelték annak a kőszirtnek, amire a taverna épült. Amikor odaértek, megragadták, meghimbálták és lelökték Aesopust a sziklákra, ahol rögtön szörnyethalt.

- A tanulsága annak, amit tettünk - magyarázták később -, olyan nyilvánvaló, hogy nem szorul magyarázatra.

Fordította:

Molnár Katalin